

Козак – душа щира, звитяжна та правдива!

СЯЧОВИК

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат №1. 5 квітня. 2013.

РЕВІЗІОНІСТИ ЧИ НАЦІОНАЛІСТИ?

Сьогодні відзначив 4 роки свого перебування у лавах українських націоналістів. Термін, звісно, не великий, але вже накопичились деякі враження, спостереження і міркування про стан речей у цьому прошарку громадської думки.

Ну, по-перше, після вивчення праць класиків українського націоналізму, я зрозумів, що був націоналістом завжди. Навіть тоді, коли вважав себе правовірним комсомольцем, коли служив у СА, коли вчився у ВНЗ, коли займався, власне, абсолютно аполітичною роботою тіло охоронця, я був зятим націоналістом за переконаннями. Та й важко не стати патріотом, націоналістом у сім'ї, де дід, батько або дядьки могли запросто дати запотличника за те, що говориш при них мацковською, де з малечку прививався дух козацтва, а дітей виховували на прикладах героїчного минулого України. По-друге, тісно поспілкувавшись з сучасними націоналістами, я був не приємно вражений тим, що я, виявляється, таки – поганий націоналіст. Бо для того аби вважатися націоналістом нині мало бути печерним ксенофобом, зятим жидоненависником, з цим у мене все, більш менш, нормально, але треба люто, до нестями ненавидіти і глибоко, натхненно, до самозабуття зневажати УКРАЇНЦІВ!

Коли я ще тільки вирішив зануритись в націоналістичне середовище я був глибоко переконаний в тому, що потраплю в коло людей подібних до мого батька, одного з засновників Дніпропетровського РУХу. Тобто, людей розумних, освічених, принципових, патріотичних і самовіддано люблячих все українське. Я гадав, що це особистості знаючі і люблячі історію Батьківщини, хранителі пам'яті про наших славних предків, захисники мови й народних традицій, борців за кожного українця, які несуть світло знань своєму народові і пропагують в його середовищі ідеї гордості, сили і гідності. Як хотів я стати в нагоді тим майже напівбогам...

Яке гірке розчарування мене спіткало!!!

І раптом прийшла спочатку підозра, а потім і переконання, що нині замість націоналізму ми маємо абсолютно нове явище в суспільно-політичній думці, носії якого лише видають себе за націоналістів, будучи при цьому, насправді, РЕВІЗІОНІСТАМИ націоналізму.

Якими основними рисами ми звикли наділяти справжніх українських націоналістів?

1. І головне: Любов до власного Народу.
2. Патріотизм.
3. Револьюційність.
4. Жертовність в ім'я Нації і України.
5. Фанатична вірність вченню.

6. Принциповість і послідовність в відстоюванні і захисті інтересів українців.

7. Почуття нерозривної єдності зі своїм Народом і його долею.

Де це все у тих, хто ламає власні ребра, лупаючи себе в груди з криком: «Я істинний патріот і націоналіст!»?

Ви коли-небудь звертали увагу, які слова вживає більшість т.зв. націоналістів щодо свого власного народу, який вони, наче б то, мали б любити до самозречення?

Рагулі, совкове бидло... Ірина Фаріон, наприклад, в одній зі своїх статей договорилась до того, що «рагулі Заходу і совки Сходу ніколи не зможуть стати українцями». От так, дорогенькі, вони, на думку пані Ірини, мало того, що вже викреслені з числа українців, але їм відмовлено навіть у можливості коли-небудь українцями стати! А оскільки до рагулів і совків можна зараховувати кого заманеться і кому заманеться, то в українстві можна відмовити хоч би й усім українцям.

Біомаса, генетичний мотлох (сміття), постгеноцидна наволоч, грязь Москви, подножки, яничари, манкурти, безбатченки, хруні, ну і коронне: раби.

Гадаєте все це з лексики якихось Бузини, Колісниченка, Ківалова, Жириновського чи там Затуліна з Rogozinim? Авжеж, зараз! Це все епітети з повсякденного вжитку людей, які вважають себе істинними націоналістами і все це про нас з вами, панове-браття – українці.

Я був просто збентежений і обурений до втрати мови, коли почув від, тоді ще в.о. голови Січеславської “Свободи” Аніти Мироненко, заяву: «Оце були ми на Галичині... От там люди, а тут що? Бидло... З ким працювати?»

Бачите? Вони ще й ділять нас на “людей” і “бидло”! Люди, звісно ж вони, а бидло всі інші.

Перепрошую, це ми бидло? Нашадки козаків, петлюрівців, махновців, холоднорців – бидло? Зрозуміло, чому “Свобода”, за часів керівництва цієї особи, була на рівні маргінального гуртка, який уникав побиття тільки тому, що ніхто не знав де його офіс та й кому бити, якщо у інших “націоналістів” приблизно такі самі думки були, тільки глибоченько заховані...

Пояснення такої поведінці я, особисто, зрозумів, коли в Новомосковську на Січеславщині з місцевими свободівцями роздавав партійні газети. Один з членів ВОСу блукав тамтешнім базаром і наче заведений з апломбом, гідним Цезаря вигукував: «Українці є?» І тицяв до рук газетку. Так продовжувалося поки одна, вже згорблена, бабця не обурилася: «Та кому ж тут це бути?! Тут самі українці!!! Давай свою папірчину, дурень!»

Ось воно! Наші ревізійністи тільки себе вважають українцями! Всі інші для них хто завгодно: біомаса, бидло, хруні ну і т.д., а українцями їм бути відмовлено. От так от...

Коли ж почнеш говорити, що цей “позбавлений патріотичний” народ зробив за 15 років аж дві революції, постійно обирав виключно патріотично-демократичну більшість до ВРУ і безперервно підтримував всіх опозиційних комунацькій владі опозиціонерів, отримаєш таке!

Виявиться, що в 1991 р. референдум про Незалежність повернули (95% населення України (!!!) проголосувало “за” Незалежність) комунацькі, які між собою сфери впливу поділили. У 2004 р. була Революція “з боку”, інспірована США і прозахідними іногородцями, а всі хто в ній брав участь – проплачені барани... Якщо скажеш, що ти на Майдані був за ідею і всіх кого знаєш також, почувеш, що ти ще й дешевий баран, бо за безплатно стоєш.

Зате з легкістю можна відшукати діячів, які на якісь ваші заперечення чи сумніви у правильності таких слів і міркувань, з піною на вустах, з вираженими очима горлатимуть: *«Я двадцять (25, і навіть 40) років в українській справі!!!»* Воно й зрозуміло чому Україна опинилась у такому жалюгідному стані... Адже ж такі люди були в «українській справі», а точніше, саботували її всіма засобами.

Однією з головних рис ревізійністів націоналізму в організаційному плані є абсолютно розгнуждана партійщина. Якщо класичний націоналізм вимагав єдності і однакості, то тут ви марно їх шукатимете. Натомість, ревізійністи, після смерті Чорновола, хуленько розвалили єдиний Народний Рух України за перебудову і наробили з його уламків собі затишних партійок, громадських організацій, гуртків, козацтв, орденів.

Але і цього мало, тут такі панують між партійна конкуренція і взаємне поборення, що небу спакотно. Нацдеми звинувачують радикалів у компрометації ідеї націоналізму через їхні екстравагантні витівки (назвати це атентатами язик якось не повертається), радикали звинувачують нацдемів у “толерастії”, “ліберастії” і співпраці з Синайськими блукальцями, що, знову ж таки, компрометує, на їхню думку, саму ідею націоналізму.

Інші, оголосивши себе орденем, удають з себе якихось суддів й поливають багном і нацдемів, і радикалів. Вони постійно наглядають за тим, аби хто не-будь, боронь Боже, якимсь словом чи поглядом не порушив якийсь пункт з Декалогу Націоналіста чи правил націоналіста. Якщо ж таке, на їхню думку, трапляється, починають метати лайно і каміння в грішника з навальністю і запалом асенізатора з найбруднішої клоаки. При цьому, попри гризню між собою, майже всі вони являють воістину надприродну гнучкість хребта, утворюючи іноді настільки, м'яко кажучи, химерні союзи і домовленості з тими, кого націоналісти і в жахливому сні навіть уявити не могли б своїми партнерами по боротьбі.

Чого варта угода про співпрацю у ВРУ, підписану свого часу між УНП Костенка і КПУ Симоненка! Комуністи і націоналісти (!!!) домовляються співпрацювати. Це ж маячня, дурість, ЗРАДА!!! І нічого, все зійшло з рук...

А нинішній союз між ВО “Свобода”, ВО “Батьківщина” і УДАРом? От де вищий пілотаж угодовства і ревізійнізму! От де глибина падіння! Ну як може націоналіст вступати у союз з олігархічно-кримінально-марксистською бандою? Як можна співпрацювати з тими, кого ще недавно вважали такими самими окупантами, як і ПР? Як можна мріяти про боротьбу з системою, про революцію у спілці з творцями і багаторічними будівельниками тої системи?!!!

Одне слово, НОНСЕНС!!!

Але, якщо хтось чомусь уявив, що хоча б всередині ревізійністські організації являють суцільний моноліт, то мушу таких розчарувати. Постійна гризота за жалюгідні посади в жалюгідних організаціях (як вам останній скандал в КУНі?), безперервний пошук жидів, піджидків, полужидків (якщо таких бракує, то жидовствуючих), есебушних агентів чи просто “поганих націоналістів” займає весь час цих персонажів.

Ось чому ці ревізійністи, за більш ніж 20 років Незалежності України, так і залишають Українську Націю без, ну хоча б, більш менш притомної, державотворчої ідеї! Спитайте у будь-кого з них про модель майбутньої Української Держави, економічний її устрій, освіту. Почуєте тільки зомбовідповідь: *«Україна для українців!!!»* Далі – пустопорожня гулка пустота, а станете наполягати, негайно опинитесь у кращому випадку в числі “диванних мрійників”, якщо пощастить. А можете і в сіоністи потрапити, з ними ж розмова коротка. Відмиватиметесь років із сто...

Та й коли займатися державотворчими теоріями, коли треба “постійно боротися за Українську Самостійну Соборну Державу”. На цю боротьбу з млинами і гають час наші ревізійністи. Крім того ревізійністи, на відміну від традиційних та інтегральних націоналістів, до смішного заиклені на вирішенні питання про Мойсееве сім'я. Цією заикливістю, постійним мусоленням того питання, вони, насправді, приховують примітивне ухилення від обговорення і, головне, вирішення нагальних питань, які похмурими тінями стоять перед Українським Народом. За цим ревізійністи приховують свою безпросвітну обмеженість і боягузливу втечу від творення та боротьби за нову Українську Державу.

Слова ж “революція”, “народне повстання”, як тільки вони набирають більш менш правдивого значення в чийсь вустах, одразу викликають у ревізійністів священний жах. Як це так? Хтось має нахабство вимагати від них самопожертви, відваги і взагалі, хоч якоїсь справжньої живої роботи в ім'я Нації!!! Ганьба!!! Гвалт!!! Одразу почнуться розп'якування про хаос, бунт, безлад, недопустимість пролиття української крові. Витягнуться зі скрині повної нафталіну заяложені фрази про те, що результатами революції користуються негідники. Коротше, Бандері, Коновальцю, Міхновському і Шухевичу багато було би роботи з цією публікою.

Напрошується питання, а може їх цілком влаштовує нинішній стан України, як окупованої території? Щоправда, перед черговою пародією на вибори, вони витягають з запасників, популярні в народі, революційні гасла і дуже вміло на них паразитують, спритно приховуючи за ними свої суто меркантильні цілі хитромудрих пристосуванців. За роки співпраці (колаборації) з окупантами ревізійністи і пристосуванці до режиму внутрішньої окупації відмінно вивчилися грати на протестних настроях, які все більше ширяться в народі, особливо в останні роки. Але використовують вони їх лише для імітації боротьби з ворогом. Справжньої боротьби від них годі й чекати. Все пустяк, як то кажуть, у свисток, за що й отримають чергові 30 срібляників від влади у вигляді депутатських мандатів, імунітету від переслідувань з боку репресивних органів і захисту власних бізнесових інтересів.

Гадаю більшість з українців помітила, як швиденько зникли революційні гасла з прапорів ВО “Свобода”, як дивним чином зникла “бандерівська армія”, як швиденько згорнулися мовні протести влітку 2012 р. Звісно, у повітрі ж запахло для свободівців перспективою пролізти у Верховну Раду. А це дорого варте. Можна й поступитися і рідною мовою, і революційним підйомом, який самі ж і підняли, і ще багато чим. Зате як підло і низько почали самі ж свободівці обплывувати тих, хто залишився під

Українським Домом голодувати на знак протесту проти мовного закону Ко-Кі.

Паплюження, минувшини та історичних діячів України в середовищі т.зв. «націоналістів» набуло безпрецедентного розмаху. Всі: від двірників до конструкторів різноманітних КБ і математиків кинулися писати, а точніше, перебрівувати нашу історію. Цілі сонми доморощених т.зв. альтернативістів взялися за перо і почали заливати брудом (є слова і міцніші), зводити наклепи, оббрівувати постаті тих, кого з добрий десяток поколінь українців шанував, як своїх героїв, вождів, чії імена були осяяні, в серцях українців, геройським або ж мученицьким ореолом.

Замість піднімати наших героїв на недосягну височінь і виховувати на їхньому прикладі підростаюче покоління, ці навозні мухи вишукують в історії і біографіях великих українців найбруднішу білизну і витягають її на світ. Вони ж, бачте, правди шукають!!! Та чомусь знаходять тільки лайно! Якщо ж мало бруду, а найчастіше він взагалі відсутній, то вигадують свій і з захопленням виливають його на голови героїв.

Почитайте історичні опуси більшості цих борзописців, переконайтесь, жажніться... Обливаються багном буквальні всі – від княгині Ольги і Володимира Великого до Богдана Хмельницького та Івана Сірка, від Сагайдачного і Дорошенка до Петлюри і Махна, від Гоголя і Нестора Літописця до Ліни Костенко та Дмитра Павличка.

В результаті складається враження, що в нашій історії відсутні хоч якісь світлі цяточки, саме багно і болото. Якщо ж взяти до уваги, що, наприклад, москвини з будь-якої своєї дійсно наволочі ліплять, в буквальному сенсі, святих і ширять свою пропаганду з усіх екранів і книжок, то яке, вгадайте, ставлення у нашої молоді виховується до України?

І це все стараннями наших “кошерних” націоналістів, які вже стають подібними до манкуртів на кшталт Бузини.

Звісно ж, в такій обстановці ми губимо не тільки історію а й наші традиції, народні обряди тощо... Дійсно, навіщо вивчати обряди коли історія така бридка.

Другою особливістю сучасного ревізйонізму українського націоналізму є така собі форма некрофілії. Ви звертали коли-небудь увагу, про що говорять наші «націоналісти», коли збираються до купи? Ну крім того що, в усьому винні проклятуші жиди і москалі?

Один мій приятель називає це квилінням: «*Ой, калину поламали, хлібину надкусили!!!*»

Вся “діяльність” таких «плакальників» зводиться до сльозливого голосіння за загиблою старовиною, за скасованою гозаччиною, за зруйнованою Січчю, за замученими Голодоморами, за коротше, ридують блаженні з будь-якого приводу і це вважають виявом своєї глибокої любові до України. І трагедіями, геноцидами, війнами виправдовую свою повну безпорадність і відсутність волі до боротьби. Дійсно, а з ким же працювати, коли навколо самий “генетичний мотлох”, з яким правдивому націоналісту працювати жодної користі. Геройчний же

генотип козаків вирізаний, залишилась сама сірома і ниці раби. Тобто, «*Не тратьте, куме, сили. Ідіть на дно!*»

Результат – повна імпотенція в духовній, інтелектуальній і, власне, так би мовити, фізичній діяльності.

Наступною рисою ревізйонізму, яка впливає з паплюження історії, стало сіяння релігійного розколу.

Тут розгулялися найтемніші і найшаленіші ревізйоністи. З якою наснагою і запалом до вас можуть причепитися з дебільними питаннями: «*На що ти шибенцию на шию повісив?*» (це про хрестик), або «*Ти українець чи християнин?*» Ну і навпаки... Починаєш розуміти одного німецького політика з його висловом: «*Найбільшим негідником і мерзотником є той, хто намагається використовувати релігію для своїх політичних цілей*». При цьому, всі сторони конфлікту по просту ігнорують той факт, що своєю релігійною гризнею створюють ще одну лінію розколу в національному середовищі.

Ну і як назвати цих придуркуватих святеників і ханжів? Тільки зрадники! Націоналізм тут може віднайти тільки людина під дією важких наркотиків. Але ж знаходять деякі! Отже, вивчивши і осмисливши всі вищенаведені факти, визначивши їх причини я остаточно переконався у своїй правоті.

В середовище українців, користуючись вишиванкою, як маскувальним халатом, просочилися вороги. Вони негайно заходилися до руйнації, єдиного колись, націоналістичного руху в Україні. Їхньою зброєю став ревізйонізм, хуцпа, замовчування і перекручування вчення класиків українського націоналізму, компрометація його в очах українців та інших народів, які населяють Україну. Користуючись цією зброєю, вони відволікають наш могутній, але занадто щирий і простодушний народ від його головної мети і призначення – побудова Української Держави нового, небаченого до того типу, створення нового справедливого, відповідного природі ладу, нового ідеалістичного світосприйняття.

Цей лад, це світосприйняття колись зможуть змести те матеріалістично-марксистське болото в, якому захлинається нині біла раса. Врятує Європу і весь світ від виродження і занепаду, яке несе з собою глобалізація, матеріалістичний споживацький світогляд і псевдодемократія, яка по суті своїй є диктатурою бидла над Нацією. Саме для того аби змести зі шляху Української Нації до її величної долі всіх ревізйоністів, пристосуванців і колаборантів, визволити її від колоніального і окупаційного гніту, Рух за Гетьманат пропонує свій оновлений світогляд, свої величні цілі, які однією своєю величчю, відкинуть у відстійник історії всіх легкодухів, брехунів, слабаків і лівивців! Нації з ними не по дорозі!

Вперед до світла!

Геть ману!

©Ярема ГАЛАЙДА

ЗА ГЕТЬМАНАТІ

Програма останньої партії

Партії – смерть Республіки!
Ніколло Маккіавелі

ЩАБЛІ СОЦІАЛЬНОЇ ЕВОЛЮЦІЇ

Люди, ми всі пам'ятаємо зі школи, як у свій час, коли із первіснообщинного ладу суспільство перейшло до ладу рабовласницького, то спочатку той був прогресивнішим за свого попередника. Зростали виробничі показники, швидко розвивалися наука, культура, мистецтво. Відбувалось це тому, що суспільство стало краще організованим, завдяки чому продуктивніше створювало необхідні товари й послуги.

Але пройшов час, і рабовласницька система господарювання застаріла. Суспільство стало переходити до ефективнішої системи – феодалізму. Продуктивні сили одержали ще більший поштовх. Васали і кріпаки, в порівнянні з рабами, користувалися більшими економічними свободами, що привело до кращої мотивації господарюючих суб'єктів і продуктивнішої праці. Валовий продукт суспільства різко збільшився.

Але, як відомо, все тече, все змінюється. Тож колись прогресивний феодальний устрій вимушений був поступитися конституційним монархіям, а згодом і капіталізму. Останній, використовуючи всі принади приватної власності, розбудив підприємницьку ініціативу мас і бурхливою рікою вирвався на простори сучасної цивілізації. При капіталізмі людство винайшло двигун внутрішнього згорання, електричну енергію, відірвалося від землі, розгледіло мікробів.

Але й тут залишилось чимало суперечностей між державою і платниками податків. Суспільство у пошуках кращого варіанту самоорганізації провело ряд революційних експериментів. Комуністичний напрям зайшов у глухий кут, а там, де суспільства зуміли вдосконалити капіталізм демократією, людство в черговий раз досягнуло збільшення ефективності використання виробничих сил.

Сталося неймовірне – продуктивні сили, що раніше уявлялися рабами, колишні васали й кріпаки, наймані працівники й загалом платники податків стали вільно обирати собі державну владу. Водночас у суспільстві виокремлюються спеціальні люди, котрі професійно добиваються обрання їх до державних органів. Такі люди стали гуртуватись у політичні партії, щоб разом спритніше, веселіше й винахідливіше досягати своєї мети.

МАШИНА РОЗКРАДАННЯ

Партії витрачають значні кошти і сили – значить, мета того варта. Очевидно, що, опинившись при владі, члени цих політичних компаній, в першу чергу, прагнуть повернути собі витрачені гроші, а зверх того – ще й нагріти руки. Але платники податків про це можуть тільки здогадуватись.

Завдяки ентузіазму й безперервній праці платників податків, суспільство поступально розвивається. Навіть на Марс щось полетіло, проте люди, що опинились у державних органах, професійно переконують народ, що це все відбувається завдяки їх вдалому керівництву. А тим часом боротьба між політичними партіями розгоряється.

Вже кожна скуштувала краденого хліба, і тепер їй хочеться шматка все більшого. В гарячці конкуренти, демократично борючись за голоси виборців, видають спільну таємницю: розповідають народу, ЯК їхні опоненти обікрали державну скарбницю. Народ вірить і обирає нову партію, але історія повторюється знов і знов.

У чому ж причина такої запеклої конкуренції за владу? Звичайно ж, це гроші платників податків, якими можна безконтрольно заволодіти. Безконтрольно – це тому, що партійна компанія, прийшовши до влади, сама собі обирає контролюючі органи, а саме – Ген. прокурора, міністра МВС, суддів, членів Конституційного суду, Рахункову палату. Ще й, про всяк випадок, законодавчо закріплює свою недоторканність і різні пільги. Все! – ідеальна машина для розкрадання грошей платників податків стала до роботи. А головне, що все демократично, і частина електорату деякий час навіть задоволена «свою» перемогою у виборах.

ГНИЛІ ПЛОДИ ДЕМОКРАТІЇ

Може, все це перебільшення? Може, насправді все не так погано і не до кінця прогнило? Якщо є сумніви, то застосуємо євангельську пораду судити про дерево за його плодами. Плоди сучасної демократії – це, в-першу чергу, розкол суспільства за партійними уподобаннями. Це схоже на те, коли люди фанатично вболівають за різні футбольні команди, ненавидячи один одного, подекуди доходять до фізичних сутичок, а у своїх проблемах звинувачують опонентів.

Другим гнилим плодом є суцільна корупція посадовців усіх рівнів. Всі підприємці чудово знають, що будь-який акт творіння відбувається не завдяки допомозі чиновників, а через подолання їхнього спротиву. Демократична машина з розкрадання грошей платників податків бездоганно працює на всіх рівнях влади.

Третій гнилий плід – це апатія суспільства, втрата ним духовності. Люди не вірять у можливість справедливого устрою і подекуди намагаються копіювати дії демократичної влади, тобто просто красти. Звідси високий рівень злочинності в усіх сферах життя суспільства.

Очевидною гнилістю є «результати роботи» правоохоронних органів і судів. Подекуди їхнім представникам навіть ліньки вдавати з себе борців за справедливість. Коротше кажучи, демократичний устрій, подібно до старого і сухого дерева, доживає свого кінця.

Саме це дає підстави для оптимізму. Як ми бачили на попередніх прикладах, суспільство завжди прогресує і знаходить ефективніші форми самоорганізації, позбавляючись старих хвороб. Криза демократії визріла – значить, суспільство вже готове народити нову форму устрою, що замінить демократію. На поверхні ця добра новина ще не помітна, проте її енергія вже відчувається у просторі.

ДО НОВОГО СУСПІЛЬНОГО УСТРОЮ

Ми, українці, можемо все змінити. виправити будь-яку систему і створити нову. Для нас немає перепон – є лише можливості. Нам потрібна проста і зрозуміла для кожного Українська національна ідея і національна мета. Така мета,

яку підтримає українець з Сімферополя і українець з Тернополя, донецький шахтар і пенсіонер з полонини, бізнесмен і робітник. Спільну мету потрібно викласти в короткій і логічній програмі політичної партії, котра візьме на себе зобов'язання провести реформи і саморозпуститися, трансформуючись у неполітичну організацію. В чому ж повинна бути суть такої програми?

Виробничі сили навчилися організовувати великі колективи людей задля спільного пошуку законних способів збагачення. Такими колективами є акціонерні товариства (корпорації, від лат. *corpus* – тіло; *corporatio*, *compania* – об'єднання, товариство, громада). Модель, за якою вони діють, може й повинна бути перенесена на організацію державного устрою. Адже кожен працездатний громадянин, що сплачує податки, по суті, є співвласником держави і має законне право на одержання своєї частки прибутку від плодів її господарювання.

Відтворювати акціонерну модель доцільно зі створення електронного реєстру громадян-акціонерів. Буде справедливим, якщо до нього зараховувати всіх виборців, що одержали ідентифікаційний код і приступили до трудової діяльності, про що свідчать їх перші сплачені податки. Такому громадянину-акціонеру Держава-громада відкриває у Національному банку спеціальний рахунок за номером, що ідентичний з ідентифікаційним кодом платника податків.

Щорічно, після ухвалення Закону про бюджет і затвердження всіх необхідних витрат, надлишок коштів спрямовується на Фонд дивідендів громадян-акціонерів, де вони у рівних частках розподіляються на рахунки власників держави. Чим прибутковішою була діяльність усього суспільства та його держави, тим більші дивіденди одержує громадянин-акціонер.

Буде справедливим, якщо з реєстру виключатимуться люди, що скоїли злочини й мають непогашену судимість. Це швидко вирішить криміногенну ситуацію: бути злочинцем дійсно стане не вигідно.

З реєстру також мають вилучатися працездатні особи, котрі не сплачують податків і не перебувають на обліку в Службі зайнятості. Простіше кажучи, в корпорацію не беруться бомжі та тінювики. Таким чином покращується ділова активність населення. Працювати легально – це вигідно.

При нарахуванні дивідендів певні важливі категорії громадян одержують пільги. Плюс 25% отримують акціонери, що живуть у зонах екологічного лиха, адже вони не тільки працюють на спільний добробут – вони ще й ризикують власним здоров'ям. Таку ж надбавку повинні одержувати матері, в яких троє і більше дітей. Треба виправляти демографічну ситуацію. Так само право на пільги одержують працюючі інваліди та пенсіонери.

ПАРТІЙНИЙ РУДИМЕНТ

А тепер треба позбавитись головної проблеми демократії – політичних партій. Ці партії – наче троянський кінь у демократичних державах. Їхня діяльність подібна до дії вірусів в комп'ютерній мережі. Під їх оболонкою у вигляді «програм» і «виборчих списків» до влади дориваються люди, котрих виборці зовсім не знають і не контролюють, а ті, в свою чергу, руйнують навколо себе все, до чого торкаються. При цьому з акулочою хваткою встигаючи відкусити якнайбільший шмат громадських коштів. Справедливо буде, коли люди обиратимуть у своєму виборчому окрузі (нині їх 225) одного делегата в вищій представницький орган. Такий депутат дійсно буде представником виборців і відповідальним перед ними, а не ховатиметься за список партії.

У новому Парламенті забороняється партійна діяльність – подібно як нині забороняється партійна діяльність

працівникам правоохоронних органів. Людина має право бути членом партії, релігійної громади, членом спілки мисливців й рибалок і т.д. – але у вільний від роботи час. Ми, громадяни-акціонери, обираємо до органів управління нашою Державою-громадою менеджерів, щоб вони шукали шляхів покращання життя і збільшення Фонду дивідендів, а не для того, щоб організовувались там у злочинні угруповання з метою заволодіння коштами Громади. Партії і церкви повинні бути відділені від акціонерної Держави-громади.

Продовжуючи аналогії з корпорацією, потрібно створити належні механізми контролю за керівництвом Держави-громади. Наші обранці будуть позбавлені облудного права самим обирати собі контролерів. Такі важливі для суспільства посади, як голова Рахункової палати, голова Стратегічної Ради, Генеральний прокурор, судді, обираються прямим народним волевиявленням.

ПРЕЗИДЕНТ КОРПОРАЦІЇ

Обрання Президента Держави-громади принципово не відрізняється від прийому на роботу за контрактом матеріально-відповідальної особи. Адже навіть коли на роботу беруть завідуючого складом, роботодавець оформляє його з так званою «повною матеріальною відповідальністю». Сьогодні ж мільйони громадян-акціонерів ризикують своїми прибутками, а Президент не несе жодної відповідальності за невиконання своїх зобов'язань.

Буде справедливо, щоб претендент на таку посаду на час своєї роботи передавав у заставу громадянам-акціонерам все своє майно, з чого б воно не складалось і де б воно не знаходилося. Так само у заставу має передаватися й майно тих громадян, котрі поручаються за добросовісність Президента. Наприклад, найближчі родичі та заможні громадяни, що агітують за претендента на цю посаду.

Якщо ж Президент недбало ставиться до своїх обов'язків, то Стратегічна Рада може провести референдум про недовіру Президенту. Якщо громадяни не підтримали думку Ради, то Президент продовжує працювати, а Раду розформовують і переобирають. Але якщо народ висловився за недовіру такому Президентові, то він відкликається з посади і на нього автоматично порушується кримінальна справа за ознаками недбалства та зловживання службовим становищем. Незалежний Генеральний прокурор розслідує цю справу і передає на розгляд незалежного суду. За вироком суду такого злочинця можна позбавити волі, а все заставлене майно продати на користь Фонду дивідендів громадян-акціонерів. За аналогічною схемою проводяться вибори міських голів.

Такими діловими заходами громадяни-акціонери захистять себе від маси негідних претендентів на відповідальні посади. До влади прийдуть тільки ті, котрі дійсно прагнуть прислужитись Державі-громаді і своїй країні, а не злочинці.

СПІЛЬНА СПРАВА

Сформований таким чином устрій у короткий час приведе до зняття багатьох суперечностей між виробничими силами й адміністративним апаратом. Корупція долається протягом двох років. Все суспільство починає усвідомлювати себе єдиною діловою і духовною корпорацією, спрямованою на досягнення загального успіху й вигоди для кожного члена суспільства. Зростає продуктивність праці та інвестиційна привабливість такої акціонерної Держави-громади. Формуються якісно нові можливості для бізнесу.

Змінюються взаємини між людьми, адже тепер вони не тільки конкуренти на ринку, але й партнери, що працюють на спільний результат.

Через жорсткий закон про громадянство заохочується притік до країни виключно інтелектуальної еліти людства і кращих бізнесменів. Повертаються заробітчани і діаспора. Розквітає духовний та культурний потенціал нації.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА

У зовнішній політиці українці повинні вирішити головну проблему, що нині розколює суспільство, – про обрання системи безпеки акціонерної Держави-громади. Тут потрібно згадати, якими активами ми володіємо.

Згадаймо, що у 1993 році, коли Україна відмовлялась від володіння ядерною зброєю, вона взяла на себе це зобов'язання в обмін на міжнародні гарантії безпеки. Відповідний меморандум був підписаний у Будапешті. Згідно з ним нашу безпеку взяли гарантувати три ядерні держави – США, Велика Британія та Росія.

Україна свої зобов'язання виконує, але меморандум не є тим документом, який обов'язковий до виконання. Юридичний статус цього документа потрібно підняти до рівня двосторонніх міжнародних договорів. На час переговорів призупинити дії щодо вступу в НАТО чи інші військові союзи. Майбутній двосторонній договір із кожною з трьох зазначених країн повинен містити її чітке зобов'язання на нашу вимогу військовими методами захищати територіальну цілісність і суверенітет Української акціонерної Держави-громади.

Наші міжнародні партнери будуть змушені піти на підписання таких договорів – адже це чесно. В разі ж їхньої відмови Україна матиме право повернути собі свій ядерний статус. Хтось із трьох таки обов'язково першим укладе таку угоду, а решті тоді не буде сенсу зволікати. Таким чином, військові ризики для нашої Держави мінімізуються.

Вищезазначені кроки обов'язково приведуть до стрімкого зростання могутності України. Її приклад почнуть наслідувати інші, менш прогресивні держави. У світі швидко сформується зовсім інший міжнародний порядок. Припиняться конфлікти і війни, адже це не вигідно будь-яким громадянам-акціонерам.

Шановний читачу! Якщо після прочитаного в тебе виникла думка, що це не може бути здійсненим, бо занадто все гарно і просто, то дозволю собі нагадати слова класика: *«Коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, то зможете гори пересувати і нічого не буде для вас неможливого».*

Хай живе Українська Держава-громада!

©Юрій ЯКУБА

Як Хмельниччина вплинула на опришків з Прикарпаття

Рух опришків, що виник у XVI ст. і розвивався в першій половині XVII ст., набув ще більшого розмаху в період народно-визвольної боротьби українського народу в 1648-1655 рр. під проводом державного діяча і полководця Богдана Хмельницького. Здавалось би, що територія Гуцульщини, розташована подаль від головних торговельних шляхів, не могла відігравати скільки-небудь важливої ролі в економічному і політичному житті України загалом. Однак, це не зовсім так.

Видатний керівник селянсько-козацького повстання 1594-1596 рр. Северин Наливайко в липні 1594 р. пройшов зі своїм загonom з боку Молдавії через Покуття та Тереховлю і Гусятин. Отже, це дає право висловити припущення про участь гуцулів у цьому повстанні. У 1613 р. на запрошення українського міщанина Ф. Горбаша в Коломию прибуло із Запорозької Січі "три сотні низових козаків". Вони розправлялись зі шляхтою, католицьким духовенством і намагались спіймати підстаросту Матвія Яблонського, який володів тоді маєтками на Гуцульщині. Однак гнобитель втік у Косів, за ним у погоню на Гуцульщину пустилися запорожці. Таким був перший їх похід у цей край.

Є звітки у історичних архівах, що на початку XVIII ст. (1619 р.) на Закарпатті перебували козаки, які прийшли сюди "допомагати надзупану". Єдність козаків з гуцулами найбільш зримо проявилася в період народно-визвольної війни українського народу 1648-1655 рр. Навесні 1648 р. Богдану Хмельницькому вдалося створити великі селянсько-козацькі загони, які здобули кілька блискучих перемог над польсько-шляхетськими військами на Правобережній Україні (5-6 травня – під Жовтими Водами, 16 травня – під Корсунем). У цих тяжких битвах Богдан Хмельницький виявив талант видатного полководця. Здійснюючи свої стратегічні задуми, він частинами розгромив найбільші військові сили шляхетної Речі Посполитої.

Щоб підняти на визвольну боротьбу народні маси Галичини, Богдан Хмельницький встановлює зв'язки з місцевим населенням через своїх спеціально надісланих уповноважених. Одного з них, Ярему Кончевського. Було спіймано в селі Волосів поблизу Надвірної. 28 липня 1648 р. перед шляхетським судом у Галичині він розповів про широку пропагандистську роботу посланців Богдана Хмельницького на територіях, ще не звільнених від шляхти, і зокрема на Прикарпатті. Він засвідчував, о всюди в Галичині зустрічав людей, які чекали на прихід козацького війська.

Маскуючись перед шляхтою, люди Богдана Хмельницького переодягалися жebraками, змінювали свій зовнішній вигляд. Так, Ярема Кончевський і Федір Остроясний, перебуваючи на Покутті, переодягалися жebraками, змінювали свій зовнішній вигляд. Вони розповсюджували письмові звернення – універсали із закликem до боротьби, а також передавали різні умовні знаки від козаків. Почалося масове "показачення" селян і міщан. Ще 26 травня 1648 р. підданий коронний у листі до королівського канцлера писав: *«Із нашим руським воеводством бог знає, що буде діятися, бо тут що хлоп, то козак».*

На допомогу селянам приходили повстанці переважно з Буковинської Гуцульщини. Галицька шляхта почала посилено укріпляти військами та зброєю міста й фортеці, передусім Тереховлю, Снятин, Коломию, Раковець та Гнів та Гуцульщині. Але попередити народний рух їй не вдалося. Розгром шляхетських військ під Тиляцями у вересні 1648 р., просування військ Богдана Хмельницького до Львова і походи окремих козацьких загонів сприяли розвитку селянсько-міщанських збройних виступів у Галичині і на Волині, особливо у вересні-жовтні 1648 р. Повстання охопило майже всі міста і села.

Найбільшого розмаху селянський рух набув на Прикарпатті. У вересні 1648 р. на покутті поблизу Фотинії,

Тлумача, Обертину, Делятина, Заболотава виникли повстанські вогнища, а незабаром вони перетворились у повстання, де взяли участь селяни і міщани, дрібна українська шляхта і нижче православне духовенство. Усі стихійні збройні виступи на західноукраїнських землях у 1648 р. очолював проводир повсталого чорного народний полководець Семен Височан. Наприкінці 1648 р. під владою Семена Височана опинилася більша частина Галицької землі.

На півдні загопи Семена Височана підтримували повстанці Заболотівщини, до них приєдналися гуцули – народний рух охопив і Гуцульщину. Серед повсталих було багато гуцулів-селян та міщан Покуття. В нападі на шляхетський замок Дебеславцях і Лючі брали участь жителі гуцульських сіл – Космач, Люча, Рожнів, Косів. Селяни Чорних і Білих Ослав, Слободи Росяної та інших сіл за звичаєм і претекстом козаків знищили і спалили двір шляхтича Валеріана Жардецького в Білих Ославах. Найголовніший успіх повстанців, очолюваних Семеном Височаном – це здобуття гуцульської фортеці у Пневі, закладеної в XVI ст. магнатами Куропатвами, яка, за словами істориків, була найбільш забезпеченим замком в Русі.

У 1649 р. в умовах жорстокої шляхетської реакції на Прикарпатті гуцули не кидали зброї і продовжували боротися проти шляхти. Під час придушення галицького повстання 1648 р. перед небезпекою каральних експедицій шляхти покутські повстанці, зокрема і вихідці з Гуцульщини, тікали на Буковину і зосереджувались в гуцульській її частині, що погрожувало шляхті небезпекою нових селянських заворушень. Вступ козацьких військ у Молдавію в 1653 р. під проводом Тимка Хмельницького та походи визвольних військ на Буковину ще більше зміцнили

зв'язок між буковинськими і покутськими повстанцями. Зосередження на Буковині в 1649-1954 рр. значної кількості повсталих з Галичини і Буковини, які мали вже досвід боротьби з феодалами на Покутті, сприяло виникненню у 1654 р. у Чернівецькому і Хотинському повітах грізного антифеодального вогнища. Наприкінці 1648 р. Лесь Березовський перед наступом шляхти відступав із Семеном Височаном на Велику Україну, де героїчно боровся в полку прославленого героя визвольної війни Івана Богуна. Він, через різні важкі революції на той час в тих краях не можучи утриматися, відійшли з Березова на Поділля, де з Семеном Височаном продовжував боротися проти шляхти.

У відомому реєстрі запорізького козацтва, складеному під Зборовим 1649 р., можна зустріти ряд прізвищ Березовських з Березова – у Броцлавському, Білоцерківському, Переяславському полках. Це свідчить про те, що й інші роди Березовських восени 1648 р. відступили на Велику Україну, де в полках Богдана Хмельницького боролися з польською шляхтою. За активну участь у народному повстанні королівський уряд 4 жовтня 650 р. конфіскував майно 25 родин Березовських і передав їхні маєтки кату Гаспору Островському, одному із тих, хто придушував так звану "галицьку козащину" в 1649-1650 рр.

Отже, відступаючи перед наступом феодально-кріпосницького гніту, західноукраїнські селяни освоювали гірські території Гуцульщини. Польська шляхта, угорські феодала та молдовські бояри намагаються поневолити свободолюбивих гуцулів. Однак народ відстоює свої права, піднімаючись на антифеодальну боротьбу. Так виникає селянсько-опришківський рух та народно-визвольна війна.

©Ревуч СІЧОВИЙ

ПІКНЕП ВІД КЛАСИКІВ

Клич Доби

Клич Доби... Клич гідно стрінути прихід нової Доби, яка йде на зміну анархії і розкладу сучасної епохи. Коли зродилася остання, і хто були її пророки? Зродилася вона в 1789 р., з вибухом "великої" французької революції, а її пророками були француз Жан-Жак Руссо, жид Карл-Мардохей Маркс і москаль Володимир Ульянов-Ленін.

На руїнах так званої фєвдальної Європи збудувала свій трон і своїх ідолів нова провідна верства, нова "еліта". Почавши від гасла "демократії", адепти цих пророків хутко почали гуртуватися під гаслом інтернаціоналізму, соціалізму, а згодом – комунізму. В Росії ці адепти обіцяли свободу "трудящому народові", знищення "панів, буржуїв і попів" та передачу всієї власності на землю і фабрики тому "народові" під гаслом "пролетарі всіх країн, єднайтеся". Як політичних і духових проводирів поставили вони, замість Бога, ідолів, двох дегенератів – Маркса і Леніна. Все це було диявольською брехнею, бо незабаром - будова цих пророків СССР обернулася в рабовласницьку панцизніану імперію завойовницького московського "герренфольку" під проводом тих "біснуватих" Достоєвського, які задумали панувати над світом в ім'я "зздности і чревоугодія". Від них почалася доба "релігійних війн" тих одержимих, натхнутих непохитною вірою у свою "місію", в своїх ідолів, і сильною волею, їм борці за свободу, щоби перемогти, протиставляли

ту "мілітантну філософію" життя, про яку говорив Ортега-і-Гассет.

На нашій європейській Заході та національна "еліта", яку Едмунд Борке характеризував як "економістів, софістів і крутіїв", а яка йшла під стягом "прогресу, миру і демократії", хутко від безбожництва Руссо почала хилитися до спілки з соціалізмом і комунізмом, а релігія і патріотизм поволі усувалися в кут, як старий "забобон". А тоді великий вплив серед тієї "еліти" почала здобувати таємна мафія, яка вперто хилила свої суспільства до "співіснування й миру", а навіть до "дружби" з антихристиянською комуністичною Москвою, з СССР. Почалося це ще від ялтинсько-нюрнберзького союзу з підтримки большевицьких "республіканців" проти національної і патріотичної Іспанії, з підтримки комуністів проти "фашистської" Португалії, національної Греції, Родезії, а теж з активної ворожості "прогресивної", "демократичної" і москвофільської мафії до національної, антикомуністичної України та її християнського світоча Києва. Водночас яскраво виявляла своє наставлення ця мафія і до Організації Об'єднаних Націй, з якої вона хотіла б зробити зародок наднаціонального "Світового Уряду", для себе чи на спілку з СССР.

Видні ці пляни мафії і з її наміру відчинити якнайширше двері країн Заходу для інфільтрації большевицьких бацьилів,

про що вже голосно говориться і в європейській, і в американській пресі. Говориться, що комуністична загроза є вже не лише за кордонами Америки, а в середині її, що комуністичні агенти "вдерлися в усі ділянки політичної та суспільної діяльності, у молодечі організації, в радіо, в телевізю, у фільмову продукцію, в Церкву, в школу, в виховні й культурні організації, у пресу" не однієї з сучасних "демократій" (Едвард Гувер, шеф Еф-Бі-Ай). Говориться, що «ми все відступаємо перед комунізмом, зближаючись до катастрофи... В найближчі п'ять літ стануться рішучі події, які визначать на століття наперед, чи буде людськість жити вільним життям, чи буде в рабстві комунізму... Ми повернулися спиною до провалля ... Ми не сміємо більше робити помилки!» (сенатор Томас Додд).

Бачимо, отже, що коли в СРСР доба пророків Маркса й Леніна кінчається політичним, економічним і моральним розкладом та анархією, банкрутством комуністичної "еліти" – хаосом, то подібна небезпека грозить і Заходові, який прагне опанувати просоветська, "прогресивна", "демократична" мафія. Внаслідок її акції на Заході наступає теж у багатьох країнах параліч всякої дисциплінуючої сили, всяких духових ідеалів, всякої місіїної ідеї, а це веде до безкарності злочинів, до свободи пропаганди порнографії, розпусти в слові, письмі, в театрах, літературі, в мистецтві, в моді, веде до поступової ліквідації релігії, до "діалогів" зі слугами й агентами антихриста, до висміювання патріотизму, героїки, до культу забави, вигод, насолоди, гроша, до культу "малої людини" з її чисто фізичними інстинктами, до перемішання ідей Добра і Зла, Правди і брехні, краси і гидоти, до моральної і духової охлялости й нездібности ставити опір наступові комунізму і сприяючої йому західної мафії. Наступає на Заході те, що, як читаємо в американській пресі, передбачав сто тридцять років тому в своїм пророчім видиві Абрагам Лінколн (див. US News & Worlds Report), віщуючи безкарні вибухи "мобократичного духа" ("голосського духа"), небезпечні для нації і держави... Він передбачав трагічне закінчення доби, що розпочалася майже 200 років перед нашими днями.

Ця небезпека, на яку звертали увагу вже А. Лінколн, Т. Додд, Ортега-і-Гассет, а в нас Шевченко, цей "найвищий шпиль" доби, розпочатої Руссо й закінченої Марксом і Леніном, доби матеріалізму, Москви й мафії, це є доба "трьох М", з якою закликав боротися львівський "Вістник" ще перед 2-ою світовою війною. Вона вже осягнула свій "найвищий шпиль", що є "початком до спаду", і вступає в фазу того Армагеддону, який пророчими очима бачили поети вістниківської Квадриги, коли "щоденний галас перерве архангельська труба", коли "білим сонцем встане страшний суд", коли почуємо "вихор, вогонь Божих долонь", коли "знов будуть трястися хребти Європи", коли слуги диявола понесуть не лише на Україну, а на всю Європу, може на весь світ, свою чортівську віру і безкомпромісовий дух всіх зігнути своїй силі, силі "біснуватих" Достоевського.

Але ця доба стане лише тоді "початком до спаду" тієї пекельної сили, лише тоді ми оглядатимемо "як у грозі, у блискавці, у гromі дракон звитяжений поліг", коли в цю добу "релігійних війн", війну ідей, прийдуть люди по нашим боці, одержимі тією "філософією мілітанс", про яку, цитуючи Ортегу, згадую я в цій книзі; одержимі непохитною вірою в свою Правду, і войовничим духом; які перевищатимуть віру в свою брехню темних сил і їх патос розбійників. Коли нові люди вдихнуть в серця борців "той вогневий напій, що ним минувшина жила й міцніла", коли – словами О. Теліги – почнуть "гойдати кличний дзвін, кресать вогонь із кремнів", коли нові борці почують цей дзвін, клич нової доби.

Цього клича грядучої Доби тих поетів, що "гойдали кличний дзвін" і "кресали вогонь із кремнів" наших душ, - не

почули й не чують досі ті земляки, які й досі хилять свої гнучкі шії перед ідолами Маркса, Леніна, Хрущова, Грецького чи Кагановича; які досі контактуються, як з "братами", з тими, що вважають своїми героями Шварцбардта, Сташинського чи Бажана; які одверто визнають, що треба вести діалог з зрадниками або робити угоду навіть з дияволом; не почують кличного дзвону Доби ті, що мішають в одне Правду з брехнею, Добро зі Злом; які таврують як шкідливий "догматизм" вірність своїй Правді; як "емоційність" – горіння вогневим патосом своєї великої ідеї; як "авантюризм" – боротьбу з насиллям. Ті того голосу Доби не почують, бо вони – це ті, що їх звав Скворода "нетопірями", що не розрізняють "між десним і шуїм путем", які "суть ні мужеська, ні женська рода, ні теплі, ні студені, ні звір, ні птиця". Це ті літеплі, ні холодні, ні гарячі, яких в рішучу годину "викине з уст своїх Господь", як стоїть в Євангелії.

Кличний дзвін Доби почують люди іншої, не плебейської, крови, ті, яких викликав з могил Шевченко, ті "лицарі святі", що в безсонні ночі приходили в його хатину, які прийдуть "піврати порфіру й роздавити трон" чужого деспота на Україні; ті нові мазепинці, прихід яких звістував він у своїм "Сні", в добу очікувану ним, коли "повіє новий вогонь з Холодного Яру" України; коли прийде до остаточного змагу Іванів, що будуть "катів катувати" з катями і з тими, що будуть "катам помагати"... До цих людей гойдав свій кличний дзвін І. Франко, вірікаючись блудних вогнів соціалізму, матеріалізму і драгоманівщини, всіх свогочасних Датанів і Авиронів, викликаючи до чину "парубоцтво Навина". До цих людей гойдала свій кличний дзвін Л. Українка, в усіх своїх драмах і поезіях, викликаючи з забуття "молодь героїчну", з "вогнестим вином" віри і завзяття в серці.

Вживався поетці все "бій, тільки бій вже останній, не на життя, а на смерть". Бачила вона "у сні святу будову чи темницю", і "височенний орган там стояв, неначе скеля", що "має гук подати потужний і величний". Що всюди "має залунати і перекинути світовий лад, страшне повстане скрізь землі рушення і з громами упадуть міцні будови, великий буде жах, велике й визволення! Тоді спадуть всесвітні окупи і Правда лавром чола завітчає, і згине зло, укриване віками". Той дзвін порушити мають люди з "смілою рукою". І кінчить: "ні, гук страшний я видобути мушу"! І тих лицарів, яких кликала бути готовими на клич доби, викликала нарешті – разом з іншими поетами вістниківської Квадриги – Олена Теліга, протиставляючи їх живим трупам "партачів життя", як Шевченко своє козацтво – "шашлям", що "гризуть і тлять" здорове тіло нації. Як Скворода, що протиставляв свою науку про силу Духа різним "темним, хромим і уломним" матеріалістам, або Шевченко своїх Прометевів козацьких – "сліпим, кривим і горбатим" лірникам..."

Україна, яка встане в огні й бурі нової Доби, це й буде Україна тих людей, які почують її кличний дзвін, Україна давня, традиційна, історична з духом, місією і містикою старого Києва, не соціалістична, не комуністична, ні "мобократична", не Україна "сучасних вогнів" диявола, не Україна "хліборобська", а Україна козацька. З новою "елітою", яка - читаємо в драмі "Милость Божія" або в "Листі козаків до слобожан" – буде боронити "грецькосійську породу" від дикунських орд, запровадить замість анархії "лад", бо ніхто інший того не зробить, бо, коли "козаки обнищають", то без них всякий матеріальний добробут грецькосіїв, всяке "злато" обернеться в "блато", а нація в "непотрібну майстру глину".

"Гойдати цей кличний дзвін" нової Доби - це завдання нашої епохи!

Цих кілька слів хотів дати замість передмови до цієї збірки моїх вже друкованих статей. Відкриваю тут лише невидимих для "сліпих, кривих і горбатих" душею і духом суть заповітів наших пророків і пророчиць, названих вгорі. Думаю теж, що ці статті збірки не перестарілися, як не перестарілися і ті автори, яких цитую - як А. Лінколн, як Ортега-і-Гассет, як Джордж Каннінг - які приповідали приход "релігійних війн" і потребу тим, що борються за Правду, мати свою "мілітантну філософію" життя, або, як писала Леся Українка, - мати непохитну ідею, - для її перемоги "загонисту вояцьку вдачу перших апостолів. Нарешті – last

but not least, той Дух в серцях, про який пише Л. Українка в одній своїй поезії ("І ти колись боролась"), Дух, що давніше давав нації перемогу над сусідніми "шакалами нищими"; той згадуваний Шевченком Дух Істини, який дає душі крила, завзяття, мудрість, містичну силу й віру довершити великі діла. Дух, яким був натхнений княжий і козацький Київ, свідомий своєї великої історичної місії.

©Дмитро ДОНЦОВ

A.P.C.A.

Алкоголь та тютюн – засоби націоциду

З усіх відомих людям наркотиків тільки алкоголь і тютюн не перебувають під забороною законів, тому що вони служать могутнім людям світу цього зброєю для власного збагачення та експлуатації людей, для вчинення нелюдських злочинів. Алкоголь і тютюн: 1) руйнують здоров'я мільйонів людей; 2) призводять до появи на світ сотень тисяч, ба навіть мільйонів дефективних дітей; 3) впливають на рівень злочинності; 4) знижують продуктивність праці, збільшують брак і аварії на виробництві; 5) впливають на зростання смертності в суспільстві, скорочують тривалість життя людини на 15-20 років... Але найсильніше і згубно алкоголь впливає на мозок і репродуктивні органи людини, що веде до руйнування і загибелі не тільки людини сьогодення, а й людини майбутнього як розумної істоти.

При тривалому вживанні алкоголю перероджуються та атрофуються тканини та клітини мозку – спочатку відбувається атрофія великих півкуль і мозочка, розрідження й запусніння кори мозку в зв'язку з загибеллю коркових нейронів. Зміни структури головного мозку виникають вже при помірному споживанні алкоголю. Шведські вчені встановили, що після 4-х років вживання спиртних напоїв мозок зменшується у розмірах та зморщується через загибель мільярдів клітин кори мозку. Ще 80 років тому 800 лікарів з Англії, Німеччини, Австрії звернулися з відозвою до людства припинити вважати алкоголь харчовим продуктом і віднести його до наркотичних отруйних речовин.

Однак, вчені та військові фармацевти вважають інакше. Нажаль, алкоголь та тютюн, можна використовувати як військову зброю масового знищення, а також, єпевним управлінським інструментом. Адже чарку та цигарку кожен бере з власної волі. Воля – це вже завершальний етап, коли вся чорнова підготовча робота повністю виконана. У цьому сенсі і військову зброю найчастіше беруть у руки теж з власної волі, роблячи це з бажанням та ентузіазмом. Потрібно просто розуміти принципи управління людьми в обхід їх свідомості. Коли кожен в міру свого розуміння робить те, що хоче, те, що він вважає за необхідне, може зреалізуватися якийсь чужий для нього сценарій, добре відомий і бажаний для когось іншого.

Те, про що йде мова, дуже далеко від будь-якого сорту антиалкогольної, антитютюнової пропаганди. Тому як все це на кшталт «Мінохоронздоров'я попереджає!..» в дійсності працює як сама пряма реклама тютюну та алкоголю в середовищі підлітків, через що сприяє зміцненню дурних звичок в свідомості суспільства. Адже заборонений плід завжди солодкий.

Алкоголь і тютюнові вироби є зброєю геноциду, що підриває генофонд країни, генофонд наступних поколінь. Такий "постріл" спрацює миттєво: по-перше, всі бачать яка "куля" летить, а по-друге, поразка від такої "кулі" – локальна. Якщо ж ви впровадили у власній родині традицію пиття, то через кілька поколінь зникне вся родова лінія. Це доведено індіанськими племенами Північної Америки завдяки "вогняній воді". Не менш вражаючі результати дала й операція щодо споживання української нації всіма її сусідами-загарбниками. Починається все як завжди за класичними канонами – забороною на вживання та виробництво алкоголю. Заборонений плід, як вже відзначалось, завжди солодкий, на піку незадоволеного попиту викидається спирт-рояль, і далі процес пішов. Спирт, як відомо, використовують для знежирення і очищення різних поверхней. Коли він потрапляє в кров людини, то червоні кров'яні клітини (еритроцити) набувають нову властивість, вони починають злипатися один з одним, утворюючи грона, розмір яких визначається кількістю випитого алкоголю.

До зброї геноциду відносяться, перш за все, алкоголь, тютюн, наркотики, генну інженерію, ТБ та комп'ютерну залежність. Наркотизація, підрив генофонду підконтрольної країни здійснюється, як правило, в обхід свідомості, через м'яке підштовхування на цей шлях впровадженням у суспільний розум традицій, приказок пов'язаних з наркотичними засобами на кшталт алкоголю. При цьому більша частина суспільства ці схеми зомбування не усвідомлює і вважає, що вживання алкоголю і тютюну – це їхній особистий вибір. А між тим, вам не вдасться знайти, приміром, жодного фільму, який не демонстрував би сцени паління і пиття алкоголю. Не майте сумнівів, що українці мають справу з системою комплексного зомбування, відпрацьованою знахарями концептуальної загарбницької влади, бо без наркотизації населення сформувати з народу стадо, забезпечити його керованість в принципі неможливо. Ще з часів Катерини II був відомий цей алгоритм: «П'яним народом легше керувати...».

Багатьом здається, що алкоголь і пристрасть до нього виникли самі по собі. А між тим інструмент наркотизації біологічних популяцій запозичень знахарями загарбниками з життя комах. Як відомо, мурашники, як і бджолині вулики, це ієрархічно організовані співтовариства з чітко розписаними ролями для всіх учасників, серед них виділяються й окремі охоронні загони. Напад на мурашник з боку інших комах – справа мало перспективна в силу добре

організованого протистояння. Однак боротьбу з мурахами обманним шляхом виграють ломехузи. Їх прийом — наркотизація. Ломехуза здатна виробляти і видаляти з організму алкоголь. На початковому етапі ці комахи нешкідливо розміщуються біля входу в мурашник. Алкоголевмісткі виділення спеціальної залози, розміщеної в області лапок ломехузи, споживаються мурахами, після чого від їхньої колишньої організованості не залишається і сліду. Завершується ж справа розоренням цього мурашника іншими комахами.

Перенесення цього алгоритму в людське суспільство продемонструвало його бездоганну працездатність. І далі справа полягає лише в тому, щоб суспільство не осмислило, що це привноситься ззовні зі злим умислом, а сприймає цю зовнішню агресію як власні традиційні пристрасті. Перемогти алкоголь і тютюн можна лише на світоглядному рівні, розпізнавши його як зброю геноциду. За даними фахівців 100 г горілки незворотно знищують близько 1 млн. нейронів. Синдром похмілля — не що інше як процес, пов'язаний з видаленням з головного мозку загиблих через відсутність кровопостачання нейронів. Тіло ліквідує загиблі клітини, з цим і пов'язані ранкові головні болі. Людина, яка вживає алкоголь вже на ранок, в буквальному сенсі слова, мочиться своїми власними мізками. Таким чином, будь-яке, навіть одноразове споживання алкоголю, змінює можливості головного мозку і перш за все його тонких структур, що відповідають за психіку розуму та інтуїтивних прозрінь. Не випадково, Всесвітня Організація Охорони Здоров'я однозначно класифікувала алкоголь як одну з різновидів наркотичних засобів.

Найбільш суспільно небезпечними напоями є пиво і шампанське (ігристе вино), саме з них починається рух кривою доріжкою, і перш за все дітей та жінок. Пиво — це трамплін до героїну, про цю зв'язку говорить світова статистика. Багаторазове підвищення ефективних обсягів виробництва і реклами пива дає дзеркальні результати у поширенні наркотиків — це прямий зв'язок з наркокартелями світу. Важливо з'ясувати для себе, що між пивом, цигаркою та героїном різниця точно така ж, як між пістолетом Макарова та балістичної ракетою. Призначення одне і те ж, а ось забійна сила різна.

А що ж до паління? Якої шкоди завдає воно? Тютюн по фізіології впливу на організм людини подібний до алкоголю, так як призводить до тих самих порушень кровопостачання головного мозку, хоча і за допомогою інших механізмів. З димом тютюну через легені курця в кров потрапляє багатомірна гамма отруйних речовин, через що приводяться в дію захисні сили організму, кровоносні судини починають спазмувати, стискатися, перешкоджаючи проникненню отрути через кров в тонкі структури мозку.

Я — не курець, знаю що це шкідливо, і висловлюю думку людини, яка ніяк не пов'язана з тютюнопалінням. У нас великі крайнощі. Спочатку — відкрита й прихована реклама тютюнопаління, а тепер — антитютюнопаління. Найголовніше, що все це топчеться по голові тих, хто до цього не має відношення, — тих, хто не курить. Виходить так: одні палять в громадських місцях, а ті, хто не палить, — дихають димом, і це їм шкодить. Тепер виходить, що від цієї звички потрібно лікувати курців, і це мусить бути видно загалом. За великим рахунком, мабуть, 90% хвороб, які існують, виникають внаслідок людської необачності, екстремальності, інфантильності й так далі. Якщо йти за

такою логікою, то, може, виставимо напоказ всі процеси лікування — картинки з різними хворобами. Тому що завтра покажуть, як виглядає зламана руки чи нога, після завтра — ще щось...

Справа в тому, що дитину потрібно виховувати не на страхах, а на здоровому ставленні до себе, раціональному ставленні до свого життя, організму. Треба, щоб вона розуміла, що палити сенсу немає ніякого. Тому що це не їжа, не вода, які потрібні організму. Це — сурогатна потреба. Підлітки палять, щоб почуватися дорослими, або через страх — що почуватися слабкими, маленькими, що з ними ніхто не рахується — а коли ж починають палити, то таким чином показують, що вже є дорослими, що до них потрібно по-іншому ставитися. А такими роликami ми можемо створити ще один страх. У нас у всіх — досить важке життя: маю на увазі те, що ми розв'язуємо велику кількість різних адаптаційних проблем, проблем виживання, розвитку тощо. Ми й так співчуваємо різним людям у зв'язку з різними проблемами. І тут ще виставити такі жахи... У дітей ці картинки можуть викликати страх захворіти, але емоційний імпульс може бути таким сильним, що немає гарантії, що не відбудеться інформаційного зараження.

Як тільки людина запалює цигарку, нікотин через легені потрапляє в кров. І вже через 8 секунд починає впливати на головний мозок. Нікотин спочатку збуджує, а потім гальмує процеси в нервовій системі. Нікотин підсилює серцебиття, звужує кровоносні судини і підвищує артеріальний тиск. Для довідки: добова кількість серцевих скорочень у курця на 15-20 тис. скорочень більше, ніж у людини, яка не палить. До того ж, серце курця перекачує за день на 1500 літрів крові більше, ніж у людини, що не палить. Таким чином, серце перевтомлюється і це сприяє виникненню хвороб серця, деякі з яких можуть привести до смерті.

Разом з ніотином в легені потрапляє смола. Вона осідає на стінках легенів. Не буде перебільшенням сказати, що курець "їсть смолу ложками". Якщо людина викурює пачку сигарет в день, то за рік вона "з'їдає" 700 грам смоли.

Разом з ніотином через легені в кров проникає і чадний газ. Цей газ зменшує попадання кисню у всі органи людини. Із-за дефіциту кисню м'язи тіла виснажуються, і виникає стан загальної втоми. Вміст чадного газу в крові тих, хто палить, в 15 разів більший, ніж у тих, хто не палить.

Якщо споживання тютюну та алкоголю мають такі катастрофічні наслідки, то чим пояснити повсякденне поширення алкоголю, тютюну, наркотиків? За великим рахунком, відповіді на це питання можна однією фразою. За їх поширенням стоять століттями відпрацьовані алгоритми та їх насадження в суспільстві.

Багато хто намагається спростувати такі висновки. Та які там схеми, це особистий вибір кожного — робити це тому, що хочеш цього. Світогляд людини формується виключно навколишнім середовищем. У типографії, коли ви пропускаєте білий аркуш паперу, на виході буде отриманий той відбиток, який містить матриця. Кожна народжена людина потрапляє під таку ж цілеспрямовану створену інформаційну матрицю: п'ють у виставах, у фільмах, на телебаченні, в родині, і до закінчення школи ці зомбуючі програми спрацьовують, рідкісний випускник закінчує школу без алкоголю.

Поспостерігайте за навколишніми, вас це здивує!

© Андрій МУДРІЄВСЬКИЙ

ЖИВЕ СЛОВО

Гімн

Вічний революціонер —
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щастя й волю, —
Він живе, він ще не вмер.
Ні попівській тортури,
Ні тюремні царські мури,
Ані війська муштровані,
Ні гармати лаштовані,
Ні шпionське ремесло
В гріб його ще не звело.
Він не вмер, він ще живе!
Хоч від тисяч літ родився,
Та аж вчора розповився
І о власній силі йде.
І простується, міцніє,
І спішить туди, де дніє;
Словом сильним, мов трубою,
Міліони зве з собою, —
Міліони радо йдуть,
Бо се голос духа чуť.
Голос духа чуť скрізь:
По курних хатах мужицьких,
По верстатах ремісницьких,
По місцях недолі й сліз.
І де тільки він роздасться,
Щезнуть сльози, сум нещастя,
Сила родиться й завзягтя
Не ридать, а добувати,
Хоч синам, як не собі,
Кращу долю в боротьбі.
Вічний революціонер —
Дух, наука, думка, воля —
Не уступить пітьмі поля,
Не дасть спутатись тепер.
Розвалилась зла руїна,
Покотилася лавина,
І де в світі тая сила,
Щоб в бігу її спинала,
Щоб згасила, мов огонь,
Розвидняючийся день?

©Іван ФРАНКО

Розрита могила

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно,
За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась,
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?
«Молилась, турбувалась,
День і ніч не спала,
Малих діток доглядала,
Звичаю навчала.
Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,
Панувала і я колись
На широком світі,
Панувала... Ой Богдане!
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну,
Що, колишучи, співала
Про свою недолю,
Що, співаючи, ридала,
Виглядала волю.
Ой Богдане, Богданочку,
Якби була знала,
У колисьці б задушила,
Під серцем приспала.
Степи мої запродані
Жидові, німоті,
Сини мої на чужині, на чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі
Москаль розриває...
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає,
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та допоможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати».
Начетверо розкопана,
Розрита могила.
Чого вони там шукали?
Що там схоронили
Старі батьки? Ех, якби-то,
Якби-то найшли те, що там схоронили,
Не плакали б діти, мати не журилась.

©Тарас Шевченко

Живе Слово

Універсальні форми “Живого Слова” — це суто арійська технологія. Для її реалізації потрібні лише знання і воля їх застосувати. Перехід України від старого до нового циклу свого розвитку супроводжується гострою демографічною кризою: зменшення народжуваності, зростанням смертності, погіршенням якості робочої сили.

Найбільш очевидний шлях подолання кризи полягає в започаткуванні державної політики заохочення дітонародження серед українців, створення сприятливих умов для фізичного, психічного і духовного розвитку молодого покоління. Серед іншого, молоді подружжя повинні отримувати безвідсотковий державний кредит для придбання й облаштування житла, який погашатиметься на 25% після народження кожної дитини (народження четвертої дитини означає повне погашення кредиту).

Для виховання нової генерації українців, спроможних кваліфіковано виконувати роботу, потрібно щонайменше 25—30 років. Якщо ж збережуться існуючі тенденції вимирання, то вже через 10 років нас очікує «обвал» і демографічна катастрофа. Тому, щоб не відбулося «остаточне вирішення українського питання» і «звільнення України від українців», потрібні додаткові заходи.

Завдання швидкого відновлення демографічного потенціалу неминуче стане перед владою Третього Гетьманату. Для його вирішення у нас не більше 5 років. Тому, паралельно з плеканням нової генерації, зусилля держави будуть звернені на активізацію населення середнього і похилого віку. Йдеться про масове оздоровлення й омолодження людей, що володіють безцінним життєвим досвідом, є носіями вольових якостей і трудової моралі.

Існуюча система медичного забезпечення непридатна для вирішення цього завдання — вона може бути лише допоміжним чинником. Річ у тім, що нинішня медицина у своїй масі перетворилася на бізнес, орієнтований на отримання прибутків. Він зацікавлений у розширенні ринку споживачів, тобто хронічно хворих людей. Тому справжня мета нинішньої медицини з домінуючим у ній фармацевтичним бізнесом — не здорове населення, а населення, якомога ширше вражене хронічними хворобами і готове плати за медичні послуги.

Головними методами розширення національного “ринку хронічно хворих” є просування нездорового способу життя (зокрема, руйнування системи масової фізкультури та спорту), харчовий геноцид (алкоголь, тютюн, наркотики, неякісна їжа та вода, шкідливі медичні препарати), скупчення людей в забруднених перенаселених містах, створення брудного та агресивного інформаційного поля.

Щодо останнього, то інформаційна агресія є головним чинником підризу здоров'я нації, оскільки негативні думки та емоції безпосередньо руйнують біополе людини, неминучим наслідком чого є хронічні захворювання. Сучасна “офіційна” медицина у своїй масі бореться не з причинами, а з наслідками — і така боротьба за здоров'я населення може тривати як завгодно довго аж до повного вимирання цього населення. Тому, повторимо, у справі оздоровлення і омолодження дорослого населення нинішня медицина відіграватиме допоміжну роль.

Натомість головну роль відіграватимуть альтернативні підходи, орієнтовані на ліквідацію першопричин хронічних хвороб. По-перше, це відновлення здорового способу життя і профілактика захворювань. По-друге, застосування технологій очищення інформаційної структури людини та зцілення її біополя, що автоматично веде до позбавлення від хронічних хвороб.

Найперспективнішою в цьому напрямку виглядає технологія “Живе Слово”, що її створив головний лікар Інституту метафізичних досліджень Перехід-IV Олександр Володимирович Філатович. Зцілюючий ефект досягається читанням спеціальних ритмічних текстів — т. зв. “цифрон” і “звукон”, розроблених автором на основі універсальних законів гармонії.

©Ігор КАГАНЕЦЬ

РЕДАКЦІЯ:

головний редактор — Денис Поліщук
технічний редактор та дизайн — Дзвенислава Катранник
консультанти — Сігурд Сварт та Ярій Ярґо

Статті та пропозиції надсилайте на електронну пошту:

SicheslavSokil@gmail.com

Видання друкується за сприяння Товариства «Сокіл» імені Євгена Коновальця та Української Національної Триволи. Всі права застережені.

